

ница и взематъ втора. Цвѣтанка, и тя е вече напълнила малката си кошничка и взема другата — по-голямката.

Става все по-шумно и по-весело изъ малинака. Почесто се чуватъ пѣсни. И Цвѣтанка по едно време почва тихичко да си подпѣва една отъ училищнитѣ пѣсни. И прехвърляйки се отъ храстъ на храстъ, продължава да пълни и втората кошница. Наистина, храситѣ сж бодливи, и тя си поиздраска ржката, па се е поизморила да стои права и да присича насамъ и нататъкъ. Ала сдържа се и все тъй съ увлѣчение продължава да кжса зрѣлитѣ малини. Още малко, и ще се напълни и втората кошница. И тогава...

Слънцето се е издигнало вече доста високо и спуща парливи лжчи върху главитѣ на малинаркитѣ, нѣкои отъ които сж облѣни съ потъ. По едно време отъ невидѣлица се показватъ малки облачета, тънки и бѣли като памукъ. Тѣ бързо се разширяватъ и обхващатъ половината отъ небето. Ето че замрежаватъ и слънцето, а отъ страни се надига единъ доста тъменъ. — Дъждъ ще ни захване, момичета, — обажда се една отъ малинаркитѣ, загледана въ тъмния облакъ. — Данѡ се разкара. — Не ще. — На дъждъ мирише. — Ха стигате вече момичета. — Пайдосъ, пайдосъ! — завикватъ нѣкои, които по-рано сж работили въ кибритената фабрика. Всички напускатъ работата и се спущатъ къмъ мѣстото, гдето сж оставили нѣщата си. — Чакайте още малко да си допълня кошницата. — И азъ сжщо. — Само по-скоро, че ние вече се прибираме! Цвѣтанка, която бѣ почти напълнила и втората си кошница, но която се чувствуваше твърде изморена, съ задоволство посрещна „пайдоса“ и затичва се и тя следъ другитѣ. Голѣмитѣ малинарки бѣха напълнили едни по две, други и по три кошници. Цвѣтанкинитѣ бѣха само две. Скоро дойдоха и ония, що бѣха оставали да си допълватъ кошницитѣ.